

5) Nawet jeżeli sąd Państwa Członkowskiego uznał, że spełnione zostały łącznie warunki, w których może on zawiesić stosowanie aktu wspólnotowego, w szczególności kiedy kwestia ważności tego aktu została już przedstawiona Trybunałowi, właściwe krajowe władze administracyjne innego państwa Członkowskiego nie mogą zawiesić stosowania tego aktu do chwili orzeczenia o jego ważności przez Trybunał. Wyłącznie bowiem do sądu krajowego należy ocena u uwzględnieniu okoliczności właściwych przedstawionemu mu przypadkowi, czy spełnione zostały przesłanki zarządzenia środków tymczasowych.

(¹) Dz.U. C 7 z 10.01.2004 r.
Dz.U. C 59 z 06.03.2004 r.
Dz.U. C 179 z 10.07.2004 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 6 grudnia 2005 r.

w sprawie C-461/03 **Gaston Schul Douane-expediteur BV przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit** (¹) (wniosek College van Beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Artykuł 234 WE — Obowiązek zwrócenia się przez sąd krajowy z pytaniem prejudycjalnym — Nieważność przepisu wspólnotowego — Cukier — Dodatkowe należności celne przywozowe — Rozporządzenie (WE) nr 1423/95 — Artykuł 4)

(2006/C 36/11)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-461/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) postanowieniem z dnia 24 października 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 listopada 2003 r., w postępowaniu: **Gaston Schul Douane-expediteur BV przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit**, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i J. Malenovský, prezesi izb, N. Colneric (sprawozdawca), S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, G. Arestis, A. Borg Barthet i M. Ilešič, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 6 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Artykuł 234 akapit trzeci WE zobowiązuje sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, do wniesienia do Trybunału Sprawiedliwości sprawy mającej za przedmiot ważność przepisów rozporządzenia nawet wtedy, gdy Trybunał stwierdził już nieważność analogicznych przepisów innego porównywalnego rozporządzenia.

2) Artykuł 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1423/95 ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące przywozu produktów innych niż melasy w sektorze cukru jest nieważny ze względu na to, że stanowi, iż określona przezeń dodatkowa należność celna jest co do zasady ustalana na podstawie ceny reprezentatywnej przewidzianej w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia oraz iż należność ta jest obliczana na podstawie ceny importowej cif danej dostawy jedynie wtedy, gdy importer złoży odpowiedni wniosek.

(¹) Dz.U. C 7 z 10.01.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 24 listopada 2005 r.

w sprawie C-506/03 **Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich** (¹)

(Pomoc finansowa — Studium wykonalności — Umowa o przeniesienie praw własności intelektualnej)

(2006/C 36/12)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-506/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 26 listopada 2003 r., **Republika Federalna Niemiec** (pełnomocnik: M. Lumpa, wspierany przez adwokata C. von Donata) przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: G. Zavvos i C. Schmidt, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura), Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, pełniący funkcję prezesa czwartej izby, M. Ilešič i E. Levits (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 24 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga zostaje oddalona.

2. Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 47 z 21.2.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 1 grudnia 2005 r.

w sprawie C-14/04 Abdelkader Dellas i in. przeciwko Premier ministre i in. (¹) (wniosek Conseil d'État o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Polityka społeczna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Dyrektywa 93/104/WE — Pojęcie „czasu pracy” — Zakres — Przepisy krajowe przewidujące w zakresie między innymi maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy próg korzystniejszy dla pracownika — Określenie wymiaru czasu pracy w niektórych organizacjach społecznych — Dyżur zakładowy wiążący się z koniecznością obecności pracownika w miejscu pracy — Okresy niewykonywania pracy w ramach takiego dyżuru — Krajowy mechanizm zróżnicowanego naliczania godzin obecności w zależności od natężenia pracy)

(2006/C 36/13)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-14/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil d'État (Francja), postanowieniem z dnia 3 grudnia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 stycznia 2004 r., w postępowaniu: **Abdelkader Dellas, Confédération générale du travail, Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux CFDT, Fédération nationale de l'action sociale Force ouvrière** przeciwko **Premier ministre, Ministre des Affaires sociales, du Travail et de la Solidarité**, przy udziale: **Union des fédérations et syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médico-social**, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, P. Kūris i G. Arestis, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator; wydał w dniu 1 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Dyrektywę Rady nr 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stanowi przeszkodę dla istnienia przepisów Państwa Członkowskiego, które odnośnie do okresów dyżuru zakładowego wykonywanego przez pracowników niektórych organizacji społecznych oraz medyczno-społecznych zgodnie z systemem fizycznej obecności w miejscu pracy, przewidują, dla potrzeb obliczania efektyw-

nego czasu pracy system równoważnego czasu pracy jak system będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, jeśli nie gwarantują one przestrzegania wszystkich wymagań minimalnych wymienionych w dyrektywie w celu skutecznej ochrony bezpieczeństwa i zdrowia pracowników.

W przypadku gdy prawo krajowe ustala, zwłaszcza w zakresie maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy, próg korzystniejszy dla pracowników, właściwymi progi dla zbadania przestrzegania zasad ochronnych przewidzianych w tej dyrektywie są wyłącznie progi ustalone w dyrektywie.

(¹) Dz.U. C 59 z 06.03.2004 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 8 grudnia 2005 r.

w sprawie C-33/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Telekomunikacja — Dyrektywa 97/33/WE — Art. 7 ust. 5 — Obowiązek weryfikacji zgodności systemów księgowania kosztów przez kompetentny, niezależny organ i publikowania oświadczenia o zgodności — Dyrektywa 98/10/WE — Art. 18 ust. 1 i 2 — Brak prawidłowego stosowania przepisów przyjętych w zakresie kontroli zgodności systemu księgowania kosztów przez krajowy organ regulacyjny i corocznej publikacji oświadczenia o zgodności — Dopuszczalność — Interes prawny we wniesieniu skargi — Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi — Prawo do obrony — Dyrektywy 2002/19/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE — Przepisy przejściowe — Powstrzymanie się przez Państwa Członkowskie w okresie, w którym biegnie termin transpozycji dyrektywy od stanowienia przepisów o charakterze poważnie zagrażającym celowi dyrektywy — Oferta ramowa dotycząca wzajemnych połączeń)

(2006/C 36/14)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C- 33/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 29 stycznia 2004 r. **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: W. Wils i M. Shotter) przeciwko **Wielkiemu Księstwu Luksemburga** (pełnomocnicy: M. Thill i S. Schreiner, wspierani przez adwokatów A. Verheydena i F. Bimonta), Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, P. Kūris, G. Arestis (sprawozdawca) i J. Klučka, sędziowie; rzecznik generalny: F.G. Jacobs, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 8 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco: